

G-73

G-73

GİTGEL DOLAP

HAROLD PINTER

Türkçesi : ERGÜN SAV

de

HAROLD PINTER, 1930'da Londra'da doğmuş, *Central School of Speech and Drama*'yı bitirdikten sonra David Baron adıyla aktörlüğe başlamış, bir repertuvar topluluğuyla çeşitli yerlerde dokuz yıl sahneye çıkmıştır.

1957'de ilk tek perdelik oyunu *The Room* (Oda) Bristol'de oynanmıştır. Sonra *The Dumb Waiter* (Gitgel Dolap), *The Birthday Party* (Doğumgünü Partisi), *The Caretaker* (Kapıcı) adlı oyunları yazmış, 1960'da *Evening Standard* gazetesinin «En iyi yazar» armağanını kazanmıştır. Radyo ve televizyon oyunları da yazan Pinter, geçen yıl «Kapıcı»nın Londra temsillerinin son iki ayında kendi oynamıştır.

Daha çok gerçekçi, halkçı tutumda oyunlar yazan çağdaşlarının yanında Pinter soyut, genel sorunlar üzerine eğilen, kapalı hücreler içinde bunalan insanların sıkıntısını veren bir yazardır.

Sunday Times'ın eleştirmeni Hobson onun için, «İngiliz tiyatrosunun tedirgin edici, seyirciyi huzurunu kaçıracak kavrayan orijinal yazarı» diyor.

The Dumb Waiter iki kiralık kaatilin susuşlar, kırık dökük cümlelerle, sevgi ve kırgınlıklarla verilen bunaltısıdır.

HAROLD PINTER

GİTSEL DOLAP

OYUN

Türkçesi : Ergun Sav

Anlaşılmaz iki kişisi, yer yer bunaltıcı, yer yer eğlendirici, ama baştan sona ilginç havasıyla, bu tek perdelik oyunu da gösteriyor ki Harold Pinter bugünkü toplumumuzu yansıtmayı en iyi bilen yazarlarımızdan biridir.

— Milton Schulmann

De Yayınevi dünya edebiyatının en güzel tek perdelik oyunlarını d'limize kazandırmak amacını güden bu serisiyle amatör tiyatroların oyun bulma yolunda karşılaştıkları güçlükleri azaltacağını umuyor.

Bir yanda boşluk, bunaltı, öbür yanda aklın almıyacağı bir yabancılık üzerine kurduğu bu eserinde Mr. Pinter insanı saran, boğan bir havayla gerçekdışı gözükken, ama gerçekte kopmaz bağları olan (toplumbilimsel değil) son derece dramatik bir oyun yaratmış

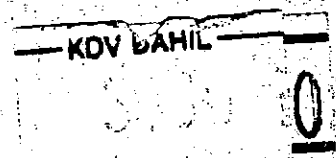
— J. W. Lambert

Harold Pinter

1930 yılında Clapton'da doğdu. Önce şiir, roman yazmayı denedi. 1957'de tek perdelik oyunlarından «The Room» u yazdı. Arkasından «The Dumb Waiter», «The Birthday Party» geldi. «The Caretaker» (Kapıcı) adlı oyunu ise onu Londra'nın en sevilen genç oyun yazarı durumuna yükseltti.

KAPAK : SAİD MADEN

BİRİNCİ BASKI : ARALIK 1962

*Bu çeviri izin alınmadan oynanamaz. Oynamak isteyenlerin
yayınevimize başvurarak yazılı izin almaları gerekir.*

de yayinevi

İstanbul, Cağaloğlu, Nuruosmaniye Caddesi 92. Tel: 22 85 87

***Sayfa düzeni : Metin Yasavul; Dizgi : Erdoğan Kantürk;
Tertip : Naim Kalebas; Düzelti : F. Bengü; Baskı : A. Toktas***

İSTANBUL MATBAASI
Nuruosmaniye Cad, 90

GİTGEL DOLAP

Oyun

Sahne : Bodrum katında bir oda. Arka duvara dayalı iki yatak. Yatakların arasında yük kapağına benzer tahta bir bölüm var. Solda ayak yolu ile mutfığa açılan bir kapı. Sağda koridora açılan bir kapı.

BEN yatağa uzanmış gazete okumakta. GUS sağdaki yatağa oturmuş, eğilmiş, ayakkabılarını bağlamaya çalışıyor. Çok önemli bir iş yapıyormuş gibi güçlük çekmekte. İkisi de gömlekli, askılı, pantolonlu.

Sessizlik.

GUS ayakkabılarının bağlarını bağlar, doğrulur, esner, yavaş yavaş soldaki kapıya yürür. Durur, ayakkabılarına bakar; bir ayağını sallar. BEN gazetesini biraz indirip üzerinden onu seyreder. GUS çömelir, bağı çözer, yavaş yavaş ayakkabısını çıkarır, içine bakar. Cebinden bir kutu kibrit çıkarır, sallar, içinde kibrit olup olmadığına bakar. Göz göze gelirler. BEN gazetesini kaldırıp okumaya koyulur. GUS kutuyu cebine sokar. Ayakkabısını giyer. Güçlkle bağlar. BEN gazeteyi indirip seyreder. GUS soldaki kapıya yürür. Durur, öbür ayağını sallar, eğilir, çözer, ağır ağır çıkarır; içine bakar.

Cebinden bir sigara paketi çıkarır, sallar, içinde sigara olup olmadığına bakar. Göz göze gelirler. BEN gazetesini kaldırıp okumaya koyulur. GUS eğilip ayakkabısını giyer, güçlükle bağlar; soldan çıkar.

BEN gazeteyi indirip arkasından bakar. Sırt üstü yatar, gazeteyi okur.

Sessizlik.

Ayakyolunda iki kere sifon çekilir. Su sesi gelmez.

Sessizlik.

GUS girer. Kapıda durur, kafasını kaşır.

BEN. (Gazeteye eliyle vurur.) Vay canına! (Okur.) İşe bak sen! (Okuduğunu kasıtlı.) 87'lik bir ihtiyar yolda karşıdan karşıya geçmek istiyor. Kalabalık tabii. Bir kamyonun altına girmiş.

GUS. Ne yapmış?

BEN. Bir kamyonun altına girmiş. Yük kamyonu.

GUS. Valla mı?

BEN. Kamyon yürümüş geçmiş, çiğnemiş.

GUS. Yoo?

BEN. Burada öyle diyor.

GUS. Sonra ne olmuş?

BEN. Daha ne olsun. Ölmüş tabii.

GUS. Kim demiş ona altına girsin diye.

BEN. 87'lik bir ihtiyar, kamyonun altına giriyor.

GUS. İnanılmaz şey.

BEN. İşte burada yazıyor. Beyaz üstüne siyah basmışlar.

GUS. Akli duruyor adamin.

Sessizlik.

(GUS kafasını sallar, soldaki kapıdan çıkar. BEN yatar, okur. Ayakyolunda bir kere sifon çekilir. Su sesi gelmez. BEN okuduğuna ıslık çalar. GUS girer.)

GUS. Sana bir şey soracağım.

BEN. Ne dolanıp duruyorsun sen?

GUS. Şey yapıyorum.

BEN. Çay ne oldu?

GUS. Şimdi yapacağım.

BEN. Haydi.

GUS. Tamam, şimdi yapacağım. *(Oturur. Düşün-
celi.)* Öyle güzel bir takım koymuş ki bu se-
fer. Çizgili. Beyaz bir çizgisi var. *(BEN okur.)*
Biliyor musun, öyle hoş ki. *(BEN okur.)* Şöy-
le yuvarlak bir fincan. Kenarı yuvarlak. Sim-
siyah. Tabak da siyah, yalnız ortası beyaz;
fincanın oturduğu yer. *(BEN okur.)* Pasta ta-
bakları da siyah. Yalnız ortalarında beyaz bir
çizgi var. Çok güzel ama.

BEN. Ne yapacaksın tabağı çanağı? Ne yiyecek-
sin içinde sanki?

GUS. Bisküvim var.

BEN. İyi. Ye de bitsin.

GUS. Yaa, hep bisküvi alıyorum. Ya bisküvi, ya
çörek. Kuru çay boğazımdan geçmiyor.

BEN. Haydi şu çayı yapacaksan yap da içelim.
Vakit geçiyor.

GUS. *(Sigara paketini çıkarıp yoklar.)* Sigaran

var mı senin? Benim kalmamış. (*Paketi havaya atıp tutar.*) İnşallah bu seferki uzun sürmez. (*Paketi yatağa fırlatır.*) Sahi sana bir şey soracaktım.

BEN. (*Elinin tersiyle gazeteye vurur.*) Vay canına!

GUS. Ne olmuş?

BEN. 8 yaşında bir kız bir kedi öldürmüş.

GUS. Yoo!

BEN. İşe bak sen. 8 yaşında kız kedi öldürüyor.

GUS. Ne adamlar var şu dünyada.

BEN. Adam değil bu, kız.

GUS. Nasıl yapmış?

BEN. Şey yapmış. (*Gazeteyi kaldırıp bakar.*) Yazmıyor.

GUS. Niye?

BEN. Dur bakayım. Diyor ki, 11 yaşındaki kardeşi pencereden görmüş, diyor.

GUS. Sonra?

BEN. Sonrası bu kadar işte.

Sessizlik.

GUS. Garanti o yapmıştır.

BEN. Kim?

GUS. Kardeşi.

BEN. Bence de.

Sessizlik.

Ne buyrulur? 11 yaşında bir velet kedi öldürüyor; sonra da kardeşim yaptı diyor. Buna şey derler — (*Sonunu getirmez. Gazeteyi o-*

kur. GUS kalkar.)

GUS. Ne zaman haber verecek dersin? (*BEN okur.*) Ne zaman haber verecek?

BEN. Ne oluyorsun yahu? Ne bileyim ben ne zaman! Bir zaman işte.

GUS. (*BEN'in yatağının ayak ucuna yaklaşır.*) Şey, sana bir şey soracaktım.

BEN. Sor.

GUS. Dikkat ettin mi, hazne ne kadar zamanda boşalıyor?

BEN. Ne haznesi?

GUS. Ayakyolundaki.

BEN. Yo, ne olmuş?

GUS. Ühüüü.

BEN. Yok canım?

GUS. Ne oldu dersin?

BEN. Hiç.

GUS. Hiç mi?

BEN. Topuz delinmiştir.

GUS. Ne delinmiştir?

BEN. Topuz.

GUS. Sahi mi?

BEN. Her halde.

GUS. Doğru. Bak bu hiç aklıma gelmemiştir. (*Gelir yatağın şiltesini bastırır.*) Hiç iyi uyuyamadım burada. Bari bir battaniye daha olsaydı. (*Gözünü duvardaki bir resme takılır.*) Bu da neci. (*Bakar.*) «İlk on bir» miş. Kriketçiler. Gördün mü bunu, Ben?

BEN. Neyi?

GUS. İlk on biri.

BEN. Neyin ilk on biri? (*Okumaktadır.*)

GUS. (*Tekrar bakar.*) Yazmıyor?

BEN. Çay ne oldu?

GUS. Bunların içi geçmiş. Hepsi yaşlı. (*Sahnenin önüne doğru gelir. İleri bakar. Sonra odayı gözden geçirir.*) Ne sevimsiz yer burası. İn gibi. Bari bir pencere olsaydı, dışarıyı seyrederdik. Pencere bile yok.

BEN. Pencere mi? Ne yapacaksın pencereyi?

GUS. Dışarı bakar insan, vakit geçer. (*Gezinir.*) İzbe bir yer. Hiç sevmedim. Bütün gün uyu. İşini yap, sonra çık git.

Sessizlik.

Ne güzel manzaralar vardır. Bayılıyorum tabiatı seyretmeye. Bu işde buna imkân yok.

BEN. Tatillerin var ya!

GUS. On beşde bir.

BEN. (*Gazeteyi indirir.*) Sıktın ama artık. Duyan da sanır ki, her gün ölesiye çalışıyorsun. İşmiş. Haftada bir. Sanki ağır işçisin.

GUS. Sürekli değil ama önemli iş bu. Hem her dakika tetikte durmak zorundasın. Çağırdıkları an gitmelisin.

BEN. Lâf bunlar. Senin asıl derdin ne, biliyor musun?

GUS. Ne?

BEN. Şöyle zevk aldığın bir merakın, ilgilendiğin bir şeyin yok senin.

GUS. Amma yaptın, olmaz mı?

BEN. Ne var, söyle bakalım?

Sessizlik.

GUS. Dolu.

BEN. Söyle haydi. Birini söyle.

GUS. Ne bileyim, şimdi aklıma gelmiyor, gelmiyor. Ama dolu işte.

BEN. Örnek al örnek. Benden örnek al,

GUS. Ne yapıyorsun sanki sen?

BEN. Bir kere tahta yontarım. Gemiler yapıyorum küçük küçük. Sonra hiç boş durmam. Sen beni hiç aylâk gördün mü? Zamanı değerlendirmesini bilirim. İşimi de aksatmam. Çağır-dıkları an hemen hazırım.

GUS. Hiç boş vaktin yok mu yani. Hiç sıkılmaz mısın sen?

BEN. Yo, niye sıkılayım?

Sessizlik.

(BEN okur. GUS cebindeki paketi yoklar — yatağa attığı —.)

GUS. Sigaran var mı?

(Ayakyolundan su sesi gelir. Rezervuar boşalmıştır.) Gördün mü bak. Daha yeni aktı.

Sessizlik.

(Yatağa oturur.) Ne güzel takımdı ama. İnsan bakarken zevkleniyor. Burayı hiç sevmedim. Eskisi daha iyiydi gene. Hatırlıyor musun geçen seferkini? Hiç olmazsa radyosu vardı. Val-la. Artık hiç aldırıyor bize, biliyor musun? Rahatmışız, değilmişiz, umurunda değil.

BEN. Sen kesecek misin şu vırvırı?

GUS. İnsan romatizma olur burada. Valla çok kalsa olur.

BEN. Biz çok kalmıyacağız. Hadi sen şu çayı yap-sana artık. Birazdan işe çıkıyoruz.

(GUS yatağın yanında, yerdeki çantadan bir çay paketi çıkarır.)

GUS. Hah, soracağımı buldum.

BEN. Neymiş, sor bakalım.

GUS. Sen sabah arabayı niye durdurdun, yarı yolda?

BEN. (Gazeteyi indirir.) Sen uyumuyor muydun?

GUS. Uyuyordum, durunca uyandım.

Sessizlik.

Durdun değil mi? Karanlıktı daha. Dışarı baktım ama sis vardı. Sigara içeceksin sandım ama, içmedin de. Birini bekler gibi bir halin vardı.

BEN. Birini falan beklemiyordum.

GUS. Niye durdun öyleyse? Daha yarı yoldu.

BEN. (Gazeteyi kaldırır.) Erkendi daha.

GUS. Erken miydi? (Doğrulur.) Neye erken?

BEN. Kim konuştu onunla? Sen mi, ben mi?

GUS. Sen.

BEN. Gördün mü? Bir bildiğimiz var her halde bizim de. Erkendi.

Sessizlik.

GUS. Peki ama ben niye bilmiyeyim?

Sessizlik.

(*Yatak takımlarına bakar.*) Bu çarşaflar da amma kirli. Başkaları yatmış bunlarda. Bizden önce birileri yatmış. Sabah çok yorgundum, farkedemedim. Ayıp ama değil mi? Niye başkalarının yattığı yatakta yatırıyor bizi yani. Diyorum sana, bize aldırıyor artık. Şimdiye kadar hiç kirli yatakta yatırmamıştı bizi.

BEN. Nerden bildin bu çarşafların kirli olduğunu?

GUS. Nasıl? Kirli işte.

BEN. Bakalım biz geldiğimizde de kirli miydi?

GUS. Ne yani, benim kırım mı bu? (*Çarşafı koklar.*) Doğru. (*Yatağa oturur.*) Belki. Ama zor biliyor musun anlaması. İnsan nasıl koktuğunu tam bilemiyor. Hem bilse de başkası da onun gibi kokabilir.

BEN. (*Gazeteyi kasteder.*) Vay canına!

GUS. Ben!

BEN. Öf!

GUS. Ben!

BEN. Ne var?

GUS. Hangi şehirdeyiz biz.

BEN. Söyledim ya : Birmingham.

GUS. Sahi, unuttum. (*Odaya bakar.*) İngiltere'nin ikinci büyük şehri. Hiç ummazdım. (*Durur, parmağını şaklatır.*) Bugün cuma değil mi, yarın cumartesi.

BEN. Ne olmuş yani?

GUS. Aston Villa'nın maçına gideriz.

BEN. Başka şehirde oynuyorlar.

GUS. Valla mı? Şansa bak. Hay Allah.

BEN. Zaten vakit yok, hemen döneceğiz.

GUS. Niye? Eskiden bir gün kalır, maç seyrededik. Hatırlıyor musun bir kere Villa'nın bir maçına gittik. Kiminle oynuyorlardı hatırlamıyorum, ama beyaz formalı birileriydi. Hiç unutmuyorum, hakem bir penaltı yarattı, haksız bir penaltı. O penaltı yüzünden yenildiler : 2-1. Hakem yatırdı. Sen hatırlamıyor musun?

BEN. Ben yoktum.

GUS. Olmaz olur musun, beraberdik. Penaltıyı hatırlamıyor musun?

BEN. Hayır.

GUS. Kendini on sekizin içine attı. Hakem penaltı verdi. Villa'lılar itiraz etti. Hakem getirdi, topu kendi eliyle dikti. Halbuki dokunmamışlardı bile, numara yaptı, hakeme yutturdu.

BEN. Amma da dokunmadılar. Adamı bir seksen uzattılar. Sonra da hakeme itiraz ettiler. Bal gibi penaltıydı.

GUS. Değildi işte. Villa ayıcı değildir.

BEN. Neyse bırak şimdi bunu.

Sessizlik.

GUS. Birmingham'dalar.

BEN. Kimler?

GUS. Villa. Buranın takımı. Mutlak buradadırlar.

BEN. Karşı takımın sahasında oynuyorlar bu hafta.

GUS. Haa buldum, öbür takım neydi biliyor musun : Spurs. Tottenham Hotspurs. Tamam buldum.

BEN. Ne olmuş Spurs'e?

GUS. Tottenham'da bir iş yapmıştık, hatırlıyor musun? Tamam Londra'daydık.

(BEN yatakta döner, ona bakar.)

BEN. Kesecek misin sen şu gürültüyü? (Tekrar dönüp okur.)

GUS. (Esnerken konuşur.) Ne zaman haber verecek acaba?

Sessizlik.

Bir maça gitsek. En büyük zevkim futbol benim. Madem dönüyoruz, yarın gidip Spurs'ü seyredelim bari.

BEN. Karşı takımın sahasında oynuyorlar.

GUS. Kim?

BEN. Spurs.

GUS. Öyleyse belki de buraya geliyorlardır. Belki de Villa'yla oynarlar.

BEN. (Kızmadan.) Villa başka şehirde dedim sana.

Sessizlik.

(Sağdaki kapıdan bir zarf atılır. GUS görür, durup bakar.)

GUS. Ben!

BEN. Başka şehirde, başka. Karşı takımın sahasında.

GUS. Ben, buraya bak.

BEN. Ne var gene!

GUS. Bak, bak.

(BEN başını çevirir, zarfı görür, doğrulur.)

BEN. Ne o?

GUS. Bilmem.

BEN. Nerden çıktı?

GUS. Dışardan geldi.

BEN. Ne acaba?

GUS. Bilmem.

(*İkisi de zarfa bakar.*)

BEN. Alsana şunu.

GUS. Ne yapsana?

BEN. Alsana.

(*GUS gider, alır.*)

Neymiş?

GUS. Zarf.

BEN. Ne yazıyor üstünde?

GUS. Hiç.

BEN. Kapalı mı?

GUS. Kapalı.

BEN. Açsana.

GUS. Ne yapsana?

BEN. Açsana. (*GUS açar.*) Ne var içinde?

GUS. (*Zarftan eline kibrit boşaltır — 12 tane —.*)

Kibrit.

BEN. Kibrit mi?

GUS. Evet.

BEN. Ver bakayım şunu. (*GUS zarfı verir. BEN bakar.*) Allah allah. Bomboş. Hiçbir şey yazılı değil.

GUS. Acayip, değil mi?

BEN. Kapıdan mı attılar?

GUS. Evet.

BEN. Bir bak bakalım.

GUS. Neye?

BEN. Dışarı. Bakalım kimse var mı?

GUS. Ben mi?

BEN. Yok ben. Haydi.

(GUS bir ona bakar, bir kibritlere. Kibritleri cebine koyar. Yatağa gider. Yastığın altından bir tabanca çıkarır. Kapıya gider. Açar, dışarı bakar, kapar.)

GUS. Kimse yok. *(Tabancayı yerine koyar.)*

BEN. Ne gördün?

GUS. Hiçbir şey.

BEN. Kaçmışlar her halde.

(GUS cebinden kibritleri çıkarıp bakar.)

GUS. Kendi kendilerine geldiler.

BEN. Sen de arıyordun değil mi?

GUS. Ya.

BEN. İyi işte.

GUS. İyi oldu ya. Şimdi oldu.

BEN. Niye?

GUS. Yoktu da ondan.

BEN. Şimdi var artık.

GUS. Evet. Artık çaydanlığı yakabilirim.

BEN. Bu sefer iyi kullan, boşa harcama ama. Kaç tane?

GUS. Bir düzine var.

BEN. İyi. Kaybetme sakın. Hem de kırmızı ama.

Kutusuz da yanar. Haydi git de yak.

GUS. Ne yap?

BEN. Git de yak.

GUS. Neyi yak?

BEN. Çaydanlığı.

GUS. Ocağı demek istiyorsun?

BEN. Kim?

GUS. Sen.

BEN. (*Gözlerini kısarak.*) Ne yani?

GUS. Sen diyorum, yak diye ocağı söylemek istiyorsun.

BEN. Çaydanlığı yak dediysem, çaydanlığı yak demek istemişimdir.

GUS. Çaydanlık yakılmaz ki.

BEN. Yakılır pekalâ. Çaydanlığı yak, denir. Konuşurken öyle denir.

GUS. Hiç duymadım.

BEN. Denir diyorum sana. Herkes böyle der: Çaydanlığı yak.

GUS. Bence herkes öyle demez.

BEN. (*Öfkeli.*) Peki ne der herkes?

GUS. Çaydanlığın altını yak derler.

BEN. (*Çöz kızgın, kavgacı.*) Kim der bakalım öyle, ha?

(*Birbirlerini süzerler. Bir kavgaya patlak vermek üzeredir. Derin derin solurlar ikisi de.*)

İlk defa senden duyuyorum öyle dendiğini.

Bu yaşma geldim bu lâfı duymadım. Kim der öyle?

GUS. Annem derdi.

BEN. Attın işte. Sen anneni son ne zaman gördün?

GUS. Bilmem. Şöyle- u-.

BEN. Gördün mü daha ne zaman gördüğünü bile hatırlamıyorsun? Ne dediğini ne hatırlıyacaksın? Yalan söylüyorsun! Bak, Gus, sana son defa ihtar ediyorum. Ben seni adam et-

miye çalışıyorum. Sen —

GUS. Evet ama —

BEN. Aması maması yok bunun. Burada kim Lu-
yük? Sen mi, ben mi?

GUS. Sen.

BEN. Gördün mü. Söz büyüğüdür.

GUS. Ama ben hiç duymamıştım —

BEN. (*Sabırsız.*) Hâlâ konuşuyor. Kimse çaydan-
lığın altını yak demez. Çaydanlığın altı niye
yakılır?

GUS. Niye yakılır?

BEN. (*GUS'un yakasından tutar.*) Çaydanlık için
dangalak!

GUS. (*Ellerini indirir.*) Pekâlâ, pekâlâ.

Sessizlik.

BEN. Haydi!

Sessizlik.

GUS. Nasıl yanıyor, bir bakayım.

BEN. Ne?

GUS. Kibritler. (*Kutuyu çıkarır, bir kibrit sürer,
yanmaz.*) Yanmadı. (*BEN onu seyrederek. GUS
ayağını kaldırır.*) Bakalım, burada. (*BEN sey-
reder, GUS kibriti tabanına sürer, yanar.*) Ta-
mam.

BEN. (*Sıkın.*) Git şu cenabet çayı yap haydi, Al-
lahımı seversen.

(*GUS yatağa giderken durur, BEN'e bakar.
O da ona bakmaktadır. GUS ağır ağır soldaki
kapıdan çıkar. BEN gazeteyi yatağın üstüne*

fırlatır, başını ellerinin arasına alarak oturur.)

GUS. (Girer.) Bu akşamki kim acaba? (Yatağa gidip oturur.)

Sessizlik.

Bir şey soruyordum sana.

BEN. (Ayaklarını yatağın üstüne koyar.) Hey Allahım.

GUS. Yok yok, bir şey soracaktım. (Kalkar, gelip BEN'in yatağına oturur.)

BEN. Benim yatağıma niye oturuyorsun? (GUS oturur.) Ne oluyor sana Allahaşkına? Boyuna sual soruyorsun. Ne istiyorsun?

GUS. Hiç.

BEN. Nasıl hiç? Böyle habire sormak huyun yoktu. Yeni çıktı bu. Neyin var senin?

GUS. Bir şeyim yok. Yalnız merak ediyorum.

BEN. Neyi?

GUS. İşi.

BEN. Ne işini.

GUS. Bizim bu işi. Belki dedim, sen bir şeyler biliyorsundur. (BEN ona bakar.) Belki dedim, hani bu akşamkini bilirsin. Kim?

BEN. Kim, kim? (Bakışır.)

GUS. Yani kim olabilir?

Sessizlik.

BEN. Hasta mısın sen?

GUS. Merak ettim.

BEN. Haydi çaya bak.

(GUS çıkar. BEN arkasından bakar. Taban-

casını alır, dolu olup olmadığına bakar. GUS girer.)

GUS. Havagazı gelmiyor.

BEN. Niye?

GUS. Saat var. Para atılacak.

BEN. Bende hiç para yok.

GUS. Bende de.

BEN. Bekliyeceğiz o halde.

GUS. Kimi?

BEN. Wilson'u.

GUS. Gelmez ki o. Gelecek olsa haber yollardı.

Hiç geldiği var mı zaten.

BEN. Ne yapalım, çay da eksik olsun.

GUS. Olur mu ama?

BEN. İşten sonra içersin. Ne olur sanki? Ölür müsün biraz beklersen?

GUS. Hazırlamıştım kendimi. Şimdi içseydim iyiymi.

(BEN tabancayı ışığa kaldırır bakar, temizler, parlatır.)

BEN. Haydi hazırlan artık.

GUS. Az paraya çok çalışıyoruz, biliyor musun?

(Çay paketini çantanın içine atar.) İnşallah bozukluğu vardır onun. Gelirse tabii. Hiç olmazsa bir pişirimlik gaz bıraksaydı. Kendi evi.

BEN. Ne demek kendi evi?

GUS. Tabii ya, onun evi değil mi burası?

BEN. Yok canım, kiracıdır her halde. Kendi evi olsun sanmam.

GUS. Onundur onun, garanti onundur. Hattâ belki de bütün bina onundur. Sonra da gaz bile

bırakmıyor. (*Yatağa oturur.*) Anahtar filân yerde. Çaydanlık falan yerde. Kimseye gözükmeden gir. (*Durur.*) Kimse duymasın. İşini yap çık git. Biliyor musun, şimdiye kadar hiçbir şey aksatmadık. Tıkır tıkır. Hiç şikâyet edilecek bir şeyimiz olmadı. Gürültüydü filândı. Kimseyi gördüğümüz yok. Düşün, o cenabetten başka kimseyi görmedik. Böyle tek başımıza. Allah bilir duvarlar da ses geçirmez cinstendir. (*Yatağın arkasındaki duvara vurur.*) Beklemek. Bütün yaptığımız bu. Bekle. Yüzünü bile görmeyiz Wilson efendinin.

BEN. İş başından aşkın.

GUS. (*Düşünceli.*) Tuhaf bir adam, biliyor musun?

BEN. Bırak şimdi bunları.

Sessizlik.

GUS. Neler neler soracaktım. Ama onu görünce unutuyorum. Tuhaf bir adam. Şunu da sorayım diyorum, görünce hiçbirini hatırlamıyorum.

Sessizlik.

Geçen seferkini hatırlıyor musun?

BEN. Ha?

GUS. Hani bir kız vardı.

(*BEN cevap vermez; gazetesini alır. GUS doğrulur, ona bakar.*)

Ezberledin artık. Kaç kere okudun Allahaşkına?

(*BEN, gazeteyi indirir, doğrulur.*)

BEN. (*Öfkeli.*) Ne olacak? Sana ne?

GUS. Hiç. Sade merak ettim, kaç kere —

BEN. Ne yani, aklınca beni beğenmiyor musun?

GUS. Yoo, sade —

BEN. Bana bak, artık fazla olmıya başladın. Biraz daha ileri gidersen gözünü patlatırım senin.

GUS. Bak ama, Ben.

BEN. Bakıyorum, ne olmuş? (*Sinirli, kalkar, dolaşır.*) Kaç kereymiş. Sana ne be? Kaç kereyse kaç kere, keyfimin kâhyası mısın? Sana mı soracağım kaç kere?

GUS. Kötü bir şey için söylemedim.

BEN. Sen kendi işine bak. Benim işime burnunu sokma, anladın mı? (*Oturur.*)

Sessizlik.

GUS. Hep kızı düşünüyorum. Amma battı ortaklık. (*Oturur.*) Kadınlar erkeklerden başka. Çabuk boşalıyorlar. Amma yayıldı, değil mi? Berbat. Hah, sormak istediğimi buldum. (*BEN oturur, gözlerini kırpıştırır.*) Biz gittikten sonra ne oluyor? Kim temizliyor? Öylece kalıyor mu acaba? Ne dersin ha? Kaç iş yaptık şimdiye kadar? Sen saydın mı? Ben çıkaramıyorum kaç olduğunu? Eğer bizden sonra öylece bırakıyorlarsa, şimdiye kadar —

BEN. (*Yumuşak.*) Yok canım, olur mu öyle şey? Koca teşkilât. Her işin ayrı adamları var. Biz yalnız değiliz ki. Sade bir parçasıyız.

GUS. Kızı düşündüm de, ondan geldi bunlar ak-

lıma.

(Büyük bir gürültü.. Yatakların arasındaki tahta kapağın arkasında çok şiddetli bir çarpma sesi duyulur. İkisi birden tabancalarına sarılıp fırlar, sesin geldiği yere bakarlar.)

Sessizlik.

(BEN, GUS'a başıyla sesin geldiği kapağı işaret eder. GUS yaklaşır, tabancasıyla vurur, boş bir ses gelir. Tabancasını yatağa bırakır. Tahta kapağın kenarlarını yoklar. Bir yere parmağını sokar, çeker. Kapak açılır. Burası, duvar içinden katlar arasında işliyen bir mutfak servis asansörü boşluğudur. Gitgel dolap.)
(GUS kapağı açtığında asansör inmiştir, içinde büyükçe bir kutu vardır. GUS kutunun içine bakar; bir kâğıt çıkarır.)

BEN. Ne o?

GUS. Bilmem. Liste galiba.

BEN. Okusana.

GUS. (Okur.) İki biftek; yanına patates kızartması. İki puding. İki şekersiz çay.

BEN. Ver bakayım. (Kâğıdı alır.)

GUS. (Kendi kendine.) İki şekersiz çay.

BEN. (Okur.) Hmm..

GUS. Ne dersin?

(Kutu yukarı gider, BEN tabancasını doğrultur. Sonra tekrar kâğıda bakar.)

Biraz garip ha?

BEN. Her halde lokanta burası. Yukarısı.

GUS. Lokanta mı?

BEN. Evet.

GUS. Yani burası da mutfak mı şimdi?

BEN. Her halde. Böyle yerler sık sık el değiştirir, biliyor musun? Önce' girip birkaç gün işletirler; sonra bakarlar iş yok, devrederler.

GUS. Yani satıyorlar?

BEN. Tabii.

GUS. Peki şimdi kimin öyleyse?

Sessizlik.

BEN. Ne demek şimdi, kimin!

GUS. Her halde biri işletiyor. Kim?

BEN. Bu, şeye bağlı —

(Kutu hızla iner, gürültüyle çarpar. BEN tabancasını doğrultur. GUS gidip içinden kâğıdı alır.)

GUS. (Okur.) Çorba. Ciğer ızgara. Reçelli pasta.

Sessizlik.

(GUS, BEN'e bakar. BEN kâğıdı alır, okur. Dolaba yaklaşır. İçine bakar, yukarı bakmaz. GUS elini BEN'in omuzuna koyar; BEN iter. GUS parmağını ağzına tutar, sonra dolabın yukarı kısmına bakar. BEN onu çeker. Kâğıda bir daha bakar. Tabancasını yatağa fırlatır.)

BEN. Bir şey yollıyalım yukarı.

GUS. Ha? Ya. Doğru ya.

(Düşünürler.)

BEN. (Telâşlı.) Haydi, çabuk. Çantada neler var?

GUS. Pek bir şey yok. (Dolaba gider, boşluğa,

yukarı seslenir.) Bir dakika durun!

BEN. Hişt, ne yapıyorsun?

(GUS çantayı karıştırır, içindekileri teker teker çıkarır.)

GUS. Bisküvi. Çikolata. Yarım kilo süt.

BEN. Hepsi bu mu?

GUS. Bir paket de çay.

BEN. İyi.

GUS. Çayı vermem. Bütün çayımız bu.

BEN. Nasılsa gaz yok. Ver.

GUS. Belki para yollarlar. Pişiririz.

BEN. Başka bir şey yok mu?

GUS. *(Çantayı karıştırır.)* Bir de kremalı pasta.

BEN. Pasta mı?

GUS. Evet.

BEN. Söylememiştin pasta olduğunu.

GUS. Söylemedim mi?

BEN. Hem niye bir tane? Bana almadın mı?

GUS. Sen sevmezsin sandım.

BEN. Tek pasta da yollanmaz ki.

GUS. Niye?

BEN. Neyse. Haydi şurdan bir tabak getir bakalım.

GUS. *(Soldaki kapıya gider, durur.)* Pastayı yollamıyalım.

BEN. Niye?

GUS. Zaten nasılsa pastamız olduğunu bilmiyorlar.

BEN. Bilmesinler.

GUS. Yolliyalım mı diyorsun ille?

BEN. Evet evet. Haydi sen tabağı getir.

(GUS soldaki kapıdan çıkar. BEN çantaya bakar. Bir paket çips çıkarır. Bu sırada GUS tabağı getirir. BEN suçlayıcı bir tonda sorar.)

Bu ne?

GUS. Ne ne?

BEN. Bu.

GUS. Nerden çıktı o?

BEN. Çantadan. Bırak şimdi numarayı.

GUS. Sakhyorum ben onları. Bira bulunca yiyeceğim.

BEN. İyi öyleyse, yollıyalım. Nasılsa burada bira bulamazsın.

GUS. Ama belki bulurum.

BEN. Olur olur, bulursan yersin. Şimdi koy da tabağa.

(Hepsini tabağa doldururlar. Bu sırada asansör yukarı gider.) Hop hop. (Dururlar.)

GUS. Gitti.

BEN. Senin yüzünden. Sallandın durdun.

GUS. Ne olacak şimdi.

BEN. Bekliyeceğiz gene gelinceye kadar. (BEN tabancayı yatağın üstüne koyar, kılıfını takar — bu omuzdan asılan bir revolver kılıfıdır — boyunbağını bağlamıya başlar.) Haydi sen de hazırlan artık.

(GUS yatağa gider, boyunbağını bağlar, kılıfını takar.)

GUS. Ben!

BEN. Ne var?

GUS. Ne oluyor burada?

Sessizlik.

BEN. Nasıl ne oluyor?

GUS. Ne biçim lokanta burası!

BEN. Eskiden lokantaymış, şimdi değil her halde.

GUS. Eskiden de olmaz. Ocağı gördün mü sen?

BEN. Nesi var?

GUS. Üç gözlü bir ocak.

BEN. Ne olur?

GUS. Ne pişer ki üçlü ocakta. Koca lokanta döner mi bununla?

BEN. Servis ondan bozuk ya. (*Yelegini giyer.*)

GUS. Peki ama biz burada olmasaydık. Ne yapacaklardı sanki? Boyuna ısmarlıyorlar. Biz olmasak bu dalga boşa gidip gelecekti.

(*BEN ceketini fırçalar.*)

Biz gidince ne olacak?

(*BEN ceketini giyer.*)

Garanti sermayeyi kediye yüklerler.

(*Kutu iner. Dönerler. GUS gidip kâğıdı alır.*)

(*Okur.*) Macaroni Pastitsio. Ormithia Macarounada. Bunlar da ne?

BEN. Yunan yemekleri.

GUS. Valla mı?

BEN. Tabii.

GUS. Desene lüks bir lokanta bu.

BEN. Haydi dolap gene gitmeden çabuk ol.

(*GUS tabağı kutuya koyar.*)

GUS. (*Yukarı seslenir.*) Üç pöti-bör! Bir ekstra harman çay! Bir paket çips! Bir kremalı pasta! Bir ballı badem çikolata!

BEN. Nestlé.

GUS. Nestlé!

BEN. (*Sütü verir.*) Bir şişe süt.

GUS. Bir şişe süt! Yarım kilo! (*Üstüne bakar.*)

Pastörize! (*Şişeyi koyar.*) Tamam, oldu bu iş.

BEN. (*Yatağa gider.*) İyi, bunlarla bir zaman idare ederler.

GUS. Edebilirler mi dersin?

BEN. Her halde. Haydi senin giyinmen bitti mi? Birazdan gidiyoruz.

(*GUS yeleşini giyer. BEN sırtüstü yatar, tavana bakar.*)

GUS. Ne çayımız var artık, ne bisküvimiz.

BEN. İyi oldu. Yiyip içip oturuyorsun, tembelliğe alıştın. Farkında mısın, gitgide uyuşuyorsun. Hiçbir iş yapmak istemiyorsun. Gevşek bir adam oldun çıktın.

GUS. Ben mi?

BEN. Sen ya. İyice gevşedin artık.

GUS. Hiç de gevşemedim işte. İşimi pekâlâ yapıyorum.

BEN. Al meselâ bak, silâhını temizledin mi? En önemli şeyleri yapmıyorsun. Şunun pisliğine bak bir.

(*GUS tabancayı çarşafa sürer. BEN cebinden bir ayna çıkarır, boyunbağını düzeltir.*)

GUS. Aşçı nerede acaba? Kim pişiriyor bunları? Başka bir mutfak daha olmalı. Bu ocak yetmez zaten. Vardır, garanti bir mutfak daha vardır.

BEN. Her halde. Ormithia Macarounada yapmak çok güçtür.

GUS. O da ne?

BEN. Ormithia canım. Yemek işte.

GUS. Ha sahi. Her halde üç dört aşçı lâzım ona, değil mi? (*Tabancasını kılıfa yerleştirir.*) Gidiyor muyuz? (*Ceketini giyer.*) Niye ses çıkmadı daha? (*Tabancayı çıkarır, kurşunları gözden geçirir.*) Biz valla çok muntazamız, biliyor musun? İşimizde hiç gevşek değiliz. Hiç yanlış bir şey yapmadık şimdiye kadar. Ben patron olsam bizim gibi adam çalıştırırım hep. (*Tabancayı yerine koyar.*) Şu gece de bir geçse bayağı ferahlıyacağım. (*Ceketini fırçalar.*) Bir sıkıntı var içimde. İnşallah adamın siniri falan tutmaz. Kafam kazan gibi. Bir ağırlık var.

Sessizlik.

(*Kutu hızla iner. BEN sıçrar, GUS kâğıdı alır. Okur.*) Bir tavuk, kuşkonmaz ve kestane garnili. Bir alabalık, taze fasulyeyle.

BEN. Taze fasulyeyle mi?

GUS. Evet.

BEN. Hadisinler be.

GUS. (*Kutuya bakar, içinde çay paketi vardır. Çıkarır.*) Çayı geri yollamışlar.

BEN. Niye acaba?

GUS. Belki de çay vakti değil.

(*Kutu yukarı gider.*)

Sessizlik.

BEN. (*Çayı yatağa fırlatır.*) İyisi mi yazalım şunlara.

GUS. Ne yazacağız?

BEN. Yok bunlar bizde diyelim. Boşuna ısmarlayıp durmasınlar.

GUS. Diyelim.

BEN. Kalemimi versene.

(GUS kalem vermek için dönerken, birden a-sansör boşluğunun sağ duvarında konuşma borusunu bulur.)

GUS. Bu ne?

BEN. Hangisi?

GUS. Şu.

BEN. (Bakar.) Boru. Konuşma borusu.

GUS. Nereden çıktı bu?

BEN. Hep buradaydı her halde. Görseydik bağıracağımıza bununla konuşurduk.

GUS. Sahi. Niye görmedim acaba?

BEN. Haydi.

GUS. Nasıl haydi.

BEN. Bak şu var ya. Bu düdük.

GUS. Ne?

BEN. Çek şunu kendine doğru. (GUS çeker.) Tamam.

GUS. Şimdi?

BEN. Öttür.

GUS. Nasıl öttüreyim?

BEN. Üfle. Hiç düdük öttürmedin mi? Sen buradan üfleyince yukarda düdük çalacak. Konuşmak istediğimizi anlayıp boruya gelecekler. (GUS üfler.)

Sessizlik.

GUS. Ses çıkmadı.

BEN. Konuş şimdi. Boruya.

GUS. Dikkat! Aşağıdakilerin açıklaması!

BEN. Sen ver şunu bana. (*Boruyu alır.*) İyi akşamlar efendim. (*Gayet saygılı.*) Rahatsız ediyoruz sizi, özür dilerim. Ama ne yazık ki ısmarladıklarınızı yollıyamıyacağız. Hiçbiri kalmamış durumda. Bütün olanımızı yolladık. Bir şey kalmadı artık. (*Boruyu kulağına götürür.*) Efendim? (*Ağızına götürür.*) Efendim? (*Kulağına götürüp dinler, sonra ağızına götürür.*) Hayır hayır, hepsini yolladık. (*Kulağına götürüp dinler, sonra ağızına götürür.*) Yaa, çok özür dileriz, valla bilmiyorduk. (*Kulağına götürür. GUS'a.*) Senin pastanın kreması bozukmuş. (*Dinler.*) Çikolata erimiş. (*Dinler.*) Süt de ekşimiş.

GUS. Çips?

BEN. (*Dinler.*) Bisküviler de bayatmış. (*GUS'a dik dik bakar. Sonra boruyu ağızına götürür.*) Çok özür dileriz. Gerçekten bilmiyorduk. (*Kulağına götürür.*) Efendim? (*Ağızına.*) Efendim? (*Kulağına.*) Evet, evet. (*Ağızına.*) Evet evet tabii. (*Kulağına, sonra ağızına.*) Tamam, hay hay. (*Tekrar kulağına götürür, ama artık karşıdan ses kesilmiştir. Boruyu yerine koyar, heyecanlı.*) Gördün mü?

GUS. Neyi?

BEN. Ne dedi biliyor musun? Çaydanlığı yakın, dedi. Çaydanlığın altını demedi, ocağı da demedi; çaydanlığı yakın, dedi.

GUS. Canım nasıl yakacağız çaydanlığı?

BEN. Ne demek nasıl?

GUS. Gaz yok ki.

BEN. (*Elini başına götürür.*) Hay Allah. Sahi ne yapacağız şimdi?

GUS. Niye yakın dedi çaydanlığı?

BEN. Çay istedi. Bir fincan çay istiyormuş.

GUS. Çay istemişmiş. Ya ben? Ben bütün gecedir istiyorum ya! Yok işte!

BEN. (*Sıkkın.*) Ne yapacağız şimdi?

GUS. Ne içeceğiz? (*BEN yatağa oturur.*) Öyle de susadım ki. Dilim damağıma yapışıyor. Bir de kalkmış çay istiyorum diyor. Lâf. (*BEN'in başı göğsüne düşer.*) Keşke öteberiyi yollamaysaydık. Bir şeyler yerdim. Sen de acıktın her hâlde. (*Yatağa oturur.*) Neyimiz var neyimiz yok yolluyoruz da, gene de yaranamıyoruz. Yok bayatmış, bozukmuş, bilmem neymiş. Kargalar bile güler be. Lâf mı bu? Ne diye yolladın sanki? (*Düşünür.*) Ben. Ne diye yolladım sanki?

Sessizlik.

Kimbilir neler vardır yukarda? Allah bilir salata bile vardır. Bir de kalkmış bizden yemek istiyorlar. Sahi, dikkat ettin mi, hiç salata istemediler. Vardır vardır, garanti vardır salataları. Soğuk et, turp, peynir, domates, maydanoz, hazırlap yumurta.

Sessizlik.

Neler vardır, neler. Bira bile vardır. Be ki de benim çipslerle dubleleri yuvarlıyorlar. Çipslerden bahsetmedi, değil mi? Etmez tabii. Onlara kusur bulamadı. Bulamaz. Keyifleri yerinde. Biz de enayi gibi onlara yemek yetiştirmeye çalışıyoruz. Tabii yemezler bizimkileri. Neleri vardır onların.

Sessizlik.

Tabii işleri iş, paraları gümüş.

Sessizlik.

Alay ediyor bizimle, valla alay ediyor. (*BEN'e bakar, doğrulur, yanına gider.*) Neyin var, Ben? Hasta mısın? Rengin sarı gibi.

Sessizlik.

Bir karbonat olsaydı şimdi. Ben de pek iyi değilim.

BEN. (*Kalkar. Yavaş sesle.*) Birazdan gideceğiz artık.

GUS. Biliyorum. Ama aç karnına işe gidilir mi, birader. Karnım —

BEN. (*Canı sıkın.*) Sus Allahaşkına artık. Bir dakika sus.

Sessizlik.

Gel yapacaklarını tekrarlıyayım.

GUS. Ne tekrarlıyacağız. Biliyorum. Her zamanki şeyler.

BEN. Olsun.

(GUS gider, BEN'in yanına oturur. BEN söyler; GUS tekrarlar.)

Haberi alınca, gidecek, kapının arkasında bekliyeceksin.

GUS. Kapının arkasında bekliyeceğim.

BEN. Kapı vurulunca açma.

GUS. Kapı vurulunca açmam.

BEN. Ama zaten vurulmıyacak.

GUS. Zaten açmıyacağım.

BEN. Herif girince.

GUS. Herif girince.

BEN. Hemen kapa kapıyı.

GUS. Hemen kapa kapıyı.

BEN. Seni farketmiyecek.

GUS. Beni farketmiyecek.

BEN. Beni görüp üstüme gelecek.

GUS. Seni görüp üstüne gelecek.

BEN. Daha seni görmedi.

GUS. Daha beni görmedi.

BEN. Ama beni gördü.

GUS. Seni gördü.

BEN. Senin nerede olduğunu bilmiyor.

GUS. Benim nerede olduğumu bilmiyor.

BEN. Bilmiyecek de nerede olduğunu.

GUS. Bilmiyecek de nerede olduğumu.

BEN. Ben tabancamı çekeceğim.

GUS. Sen tabancamı çekeceksin.

BEN. Duracak.

GUS. Duracak.

BEN. Dönerse.

GUS. Dönerse.

BEN. Sen oradasın.

GUS. Ben oradayım. (*Bir anlık susuş. BEN alnını sıvazlar.*) Bir şey unuttun.

BEN. Evet, neydi?

GUS. Ben silâhımı çekmedim.

BEN. Tamam, çek silâhını.

GUS. Kapıyı kapayınca.

BEN. Tamam, kapıyı kapayınca.

GUS. Bunu hiç unutmazdın.

BEN. Dönünce seni görecek.

GUS. Dönünce beni görecek.

BEN. Bir yanda sen.

GUS. Bir yanda ben.

BEN. Bir yanda ben.

GUS. Bir yanda sen.

BEN. Korkup duracak.

GUS. Duracak.

BEN. Şaşıracak. Bir sana bakacak, bir bana.

GUS. Bir sana, bir bana.

BEN. Susacak.

GUS. Biz de ona bakacağız.

BEN. Biz de susacağız.

GUS. Hepimiz susacağız.

BEN. Hepimiz susacağız.

Sessizlik.

GUS. Kızsa ne yapacağız?

BEN. Aynı şey.

GUS. Tam tamına?

BEN. Tam tamına.

Sessizlik.

GUS. Her şey aynı mı?

BEN. Her şey aynı.

GUS. (*Doğrulur, yüzünü buruşturur.*) Bir dakika.
Şimdi geliyorum.
(*Soldaki kapıdan çıkar. BEN yatakta oturur.
Ayakyolundan sifon sesi. Su akamaz.*)

Sessizlik.

(*GUS girer, kapıda durur. BEN'e bakar. Sonra ağır ağır kendi yatağına yürür. Düşüncelidir. Durur, BEN'e bakar, yaklaşır.*) Gaz olmadığını biliyordu da niye kibrit yolladı? (*BEN'e bakar.*) Niye dersin?

BEN. Hı?

GUS. Niye kibrit yolladı bize?

BEN. Kim?

GUS. Yukardaki?

BEN. Onun ne ilgisi var?

GUS. Bu kim öyleyse?

BEN. Ne bileyim ben? Ayrı ayrı işler bunlar.

(*Gazetesine uzanır.*)

GUS. Sual sorduk sana.

BEN. Ee!

GUS. Ne demek ee? Sual sorduk sana. Kim bu seferki? Her zaman söyledin? Kim bu?

BEN. (*Omuz silker.*) Ne bileyim ben!

GUS. Nasıl ne bileyim?

BEN. Ee, kes artık.

GUS. (*Sinirli.*) Tabii, doğru bildim, değil mi; bu-

ranın sahibi o, değil mi? Bilince işine gelmiyor, değil mi? Dedim ama ben. Nasıl dediğim gibi mi? Peki ama niye? Niye çeviriyor bu dolapları? Neden yani?

BEN. Ne dolabı? Ne diyorsun sen?

GUS. Nedir bunlar? Ne istiyor bizden? Bize verilen her işi dürüst yapmadık mı sanki? Nedir hâlâ alıp veremediği? Derdi ne bunun?

(Arkalarından gürültüyle dolap iner. Bu sefer düdüğü de öter. GUS koşar, kâğıdı alır.)

Karides'miş! *(Kâğıdı buruşturur atar. Düdüğü öttürür, boruyu alıp bağırır.)* Yok, yok! Hiçbir şey kalmadı. Anlıyor musun, hiçbir şey yok! Bitti!

BEN. *(Boruyu kapar, elinin tersiyle GUS'u göğsünden hızla iter.)* Kes be! Kes! Hayvan! Kes diyorum sana! Kuduruk herif!

GUS. Ama —

BEN. Kes dedim, kes! Yeter be!

Sessizlik.

(BEN boruyu yerine asar. Yatağa gidip yatar. Gazeteyi alır, okur.)

Sessizlik.

(Kutu çıkar. İkisi birden dönerler. Göz göze gelirler. BEN okur.)

Sessizlik.

(BEN gazetesine eliyle vurur, indirir.)

Vay canına! *(Gene kaldırıp okur.)* İşe bak sen!

Sessizlik.

Neler oluyor yahu?

Sessizlik.

Olur mu bu?

Sessizlik.

Vay canına!

Sessizlik.

Amma da iş, duydun mu böylesini?

GUS. (*Kırgın, donuk.*) Yok canım?

BEN. Valla.

GUS. Sahi mi diyorsun?

BEN. İşte burada yazıyor. Beyaz üstüne siyah basmışlar.

GUS. Allah Allah?

BEN. Ne dersin bu işe?

GUS. İnanılmaz şey.

BEN. Müthiş değil mi?

GUS. Şaşırtıcı.

(*BEN kafasını sallar. Gazeteyi bırakır, doğrulur; tabancasını yerleştirir. GUS yavaş yavaş kalkar; soldaki kapıya gider.*)

BEN. Nereye?

GUS. Su içeceğim. (*Çıkar.*)

(*BEN elbisesini fırçalar. Sonra ayakkabısını siler. Düdük sesi. BEN gidip düdüğü öttürür; boruyu kulağına koyar, dinler; sonra ağzına götürür.*)

BEN. Evet. (*Kulağına, sonra ağzına.*) Tamam, anladım. (*Kulağına, sonra ağzına.*) Tabii, tabii, hazırız. (*Kulağına, sonra ağzına.*) Tamam, tekrarlıyayım mı? Birazdan burada olacak. Her zamanki işi yapacağız. (*Kulağına, sonra ağzına.*) Peki, anladım. (*Boruyu asar.*) Gus! (*Cebinden bir tarak çıkarır, saçını tarar. Tabancasını yoklar. Ayakyolundan sifon sesi; su akmaz. BEN soldaki kapıya gider.*) Gus!

Sessizlik.

(*Sağdaki kapı birden açılır. BEN silâhını çekip döner. GUS girer — sağdan —. Ceketini, yeleğini, kravatını, kılıfı, tabancayı çıkarmıştır. Durur; hafif kamburlaşmış, kolları yana düşmüştür. Kafasını yavaş yavaş kaldırıp BEN'e bakar. Birbirlerine bakarlar.*)

Uzun bir sessizlik.